

derfor. Det forekommer mig at være overordentligt vanskeligt f. Eks. for de saakaldte Kommissionærer, der hver Morgen rejser ind fra Sjællands forskellige Byer til København, naar der kommer en Mand f. Eks. paa Næstved, Ringsted eller Haslev Stationer og vil have et eller andet Vildt besørget ind til København, overhovedet at kunne sikre sig mod efter Lovens Forudsætninger at ifalde Straf ved at besørge en saadan Vareforsendelse. Bestemmelsen forekommer mig at være noget for ubestemt, det er et Forhold, som det vistnok vil blive meget vanskeligt at kontrolere; og i det hele taget er det en Paragraf, som det formentlig vil være umuligt at faa respekteret. I § 35 siges der, at „naar der ved den ulovlige Jagt er fanget, skudt eller paa anden Maade dræbt noget af den efternævnte Slags Vildt, skal den skyldige foruden den ovenfor bestemte Bøde yderligere bøde for hvert Stykke Kron- eller Daavildt 50 Kr., Raavildt 30 Kr., Hare, Ræv, Odder, Grævling, Urfugl eller Svane 15 Kr., Agerhøne, Fasan, Regnspove, Holtsneppe, Bekkasin, Brokfugl, Pommeransfugl, Graagaas, Graaand eller Krikand 10 Kr., andet Fuglevildt 5 Kr.“ Det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen sagde, at han havde ikke megen Medfølelse med Ræven; det maa da være lidt underligt for det ærede Medlem at gaa med til, at der sættes samme Bødestraf for at dræbe en Hare eller en Svane som for at dræbe en Ræv. Det er heller ikke ganske i Overensstemmelse med det, man ellers ogsaa tilsigter med Loven, nemlig at beskytte Dyrene og fremme Vildtbestanden, idet vi jo ikke har noget imod, at den bedste Del af denne er saa talrig som mulig. Jeg vil derfor henstille, at man paa dette Punkt foretager en Ændring, og jeg haaber, at Venstres Ordfører paa Grund af sin Mangel paa Sympati med Ræven vil være med til at give Haren en Fortrinsret overfor hint berømte Dyr.

Med Hensyn til Bestemmelserne om Nattejagt er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen, jeg tror at det ikke vil være muligt at faa gennemført saa vidtgaende Bestemmelser her i Folketinget. Jeg kan, som jeg for øvrigt allerede har udtalt, paa min Gruppes Vegne give Tilsgagn om en velvillig Behandling af hele denne Sag, men maa som mit Partis Hovedkrav fastholde, at man ved denne Revision giver de overordentlig mange smaa Jordbrugere, der ikke selv har Skøde paa deres Ejendom, men har den til Leje eller i Forpagtning, Ret til at værge sig mod Herre-

mandens Vildt, og det kan kun ske ved, at Jagtretten og Brugsretten forenes.

Raffnsøe: Som det er bemærket af de to ærede foregaaende Talere, og som den højtærede Landbrugsminister ogsaa oplyste ved Fremsættelsen, er det foreliggende Lovforslag jo omtrent analogt med det, vi behandlede for to Aar siden her i Tinget. Jeg skal derfor ikke komme ind paa at gentage, hvad jeg den Gang udtalte, men henviser til mine Udtalelser den 21. November 1920, som findes i Folketingstidende for 1920—21 Sp. 3120—26.

Jeg tror ikke, at det her foreliggende Lovforslag vil være bedre egnet til at fremme de Formaal, som det Udvalg, der havde udarbejdet Grundlaget for Lovforslaget den Gang, havde for Øje, nemlig at bevare den nationale Fauna og udvikle Jagten til et i økonomisk Henseende ikke ubetydeligt Biv erhverv, at opretholde en betryggende Fred paa vore Marker, at indskrænke Antallet af Ulykkestilfælde ved Vaadeskud og at fjerne det Dyrplageri, som knytter sig til Jagtens Udøvelse. Der er jo tilføjet nogle ganske faa nye Bestemmelser, af hvilke jeg særlig hilser Bestemmelsen om Jagttegnet med Glæde. Den højtærede Landbrugsminister udtalte ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at det, man tilsigtede, var en Indskrænkning af Jægerens Antal og en Udvidelse af Fredningsbestemmelserne. Jeg tror nu ikke, at denne Bestemmelse om Jagttegnet i væsentlig Grad vil indskrænke Jægerens Antal, og jeg er ked at, at den nuværende højtærede Landbrugsminister er veget tilbage for at foreskrive den Jagtprøve, som var foreslaaet af det Udvalg, der i sin Tid var nedsat af Dansk Jagtforening, Dansk ornitologisk Forening og Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, thi jeg tror, at en saadan Bestemmelse vilde i særlig Grad indskrænke Jægerens Antal. Noget andet, som jeg kunde ønske, og som ogsaa vilde virke i denne Retning — men her kommer jeg i Modsætning til de to ærede foregaaende Talere —, var at forbyde Nattejagten, men jeg kunde endda tænke mig at gaa en Del videre og ogsaa forbyde Jagt paa Folkekirkens Søn- og Helligdage, et saadant Forbud havde man i den gamle Jagtlov, som blev ændret i 1894.

Jagtlove har jo, hvis man ser Forhandlingerne ert, lige siden 1850—51 hatt en besværlig Gang gennem Rigsdagen. De er blevet affattet paa een Maade i Folketinget, paa en anden Maade i Landstinget og atter blevet forandret i Folketinget, men endelig naaede man dog til Jagtloven af 1894,